

LITERATURA STRAINA

Intoarcerea poetului

de MICHELE CLAPONASO

Când poetul părăsi casa Acelia care-i găzduise într-o zi de oboseală și de groază, purta în spate sacina desigur săi de pelerin, plină de vise. Găzda care-i întinsese pâinea și apa proaspătă a odihnei, care îi potolise cu mângăierea degetelor curate arsura pleoapelor fripte de soare și de puberea lungului drum, în clipa despărțirii — pe cer murea melancolia unui apus de Septembrie — voise să încredințeze acea sacină de vise eternului răfăcitor.

— Mergi — îi spusese — urcă povârnișul care-ți este hărăzit, fără odihnă și fără părere de rău. Imparte oamenilor desaga ta și păstrează pentru tine sumanul și sacul.

Întovărășise până la poarta grădinii, îl sărutase pe fruntea lui înaltă, caldă de friguri, și-l urmărise cu ochi dragăstosi până ce noaptea îl îmbrățișă. Era Extasul. Și drumetul umblă, umblă mereu, voios și harnic, sub acea povară ușoară, o apucă pe drumurile aspre și singuratic, care lui îi erau cunoscute dar de care oamenii grăbiți ori sîreți se fereau cu multă grijă, se îndreptă spre culmea celui mai înalt munte de pe pământ, unde, într-un turn abrupt, locuia Orgoliul.

Poposea din când în când la umbra unui copac verde sau în spatele unui măceș îmbălsămat, privea cu ochii veseli obositor drum străbătut, se gândea cu sufletul mulțumit la greul urcusului, iscoada și trăgea cu urechea dacă vreun alt zgomot de pași sau vreo altă găfăială de piepturi ostentive ar fi venit în urma lui, în sfârșit, mai înainte de a o porni iarăși la drum, deslega nodul dela gura desăgilor și dădea drumul unui vis.

Visul îi tremura în mâni, se aprindea de culori vii, îi creștea aripi, le zbătea într-o răsuflare de zhor, se schimba în cântec. Și poetul îl arunca pe lume, stînd drept pe vârful stîncii, înalt, frumos, cu gestul său puternic și îndurător de semănător al păcii și al voioșiei.

— Du-te, privighetoare, zboară și fă-ți cuib în grădinile îndrăgostitorilor, fericiți, presară peste fericea lor, spre a fi desăvârșită toți trandafirii cântării și plînsului tău.

În visul zbura să-și facă cuibul în grădinile amantilor fericiți, umplându-le noaptea lor de iubire cu dumnezeiască melancolie.

— Du-te rândunică, trezește de pe strasini oamenii adormiți, oamenii ostentiți, oamenii desguștați și trîmbitează în lume vestea noiei primăveri. Și visul zbura pe strâșnile bordeielor și ale palatelor, umplînd de voioșie zorile muncii omenești.

— Du-te soimule, desprinde-te ca o săgeată de pe arcu neliniștii mele încordate cu aripile tale drepte și ascuțite, năpustește-te asupra tuturor culturilor de viermi de pe pământ, încolțește, lovește nemernica pradă. În visul se desprindea grăbit, drept, săcietător, năsturnindu-se asupra înșelăciunii și nedreptății omenești, punînd ne fugă viermii cu țipătul său rășusit și cu ghiaura-i tăioasă.

— Mergi și tu ciocărlie, ia-ți zborul din brazde și tu-fisuri, înstrăinează voioșia ta nesăfoasă de a cânta, urcă-te în slava cerului și pentru tine singură înbată-te de cântece.

Și visul zbura peste obiceiuri și peste griji de toată ziua, tremura aripoare sprintene prin văzduhul îmbălsămat de livezi reînflorite, tot mai sus și cântînd numai pentru el voioșia sa liberă.

Dar atunci când toate visele își luară zborul iar desaga se turti goală la pământ, rămășiță neînsufletită a unei frumuseți vii, poetul își rotii ochii ca să privească risipirea poeziei sale în cele patru zări și apoi căzu prăbușit pe stîncă, alături de netrebuincioasa desaga.

În trup simți atunci o desfacere neașteptată, băgă de seamă căt îl era de greu să se mai scoale și că mergerea mai departe, tot mai sus, îi biruia puterile. Se agăță pe brânci de arcuș dar greutatea trupului apăsător și încet îl trăgea în jos ca un lanț și îl se părea că mai înainte ar fi avut pe umeri două aripi care acum îi erau tălate. Turbul orgoliului se ridica colo sus, între pământ și cer, rece, cu neputință de ajuns iar el pierdu nădejdea de a mai bate vreodată la poarta lui. Încercă cu cea din urmă silință, să ajungă până la prag dar osteneala îi ameteala îl doborî pe cea din urmă treaptă amorțit.

Un glas ce venia din înălțime sau din adînc îi spuse că trebuie să se dea jos, să se ducă iar la casa Extasului, ca să ia de acolo merindele trebuitoare pentru culețuțoarea lui merzere. Pricepu că se depărțase prea mult de aceea care era izvorul poeziei sale, că fără măsură și fără băgare de seamă risipise înainte de vreme o mare bogăție: înnăscuta generozitate îl înșelase, încrederea în propriile-i puteri făcuse să i se pară o avere ce nu putea reînoi prin propria-i voință, ceea ce nu fusese decît un dar împărătesc al gazdei.

Cobori muntele și mult căută și mult îndură mai înainte de a regăsi drumul pierdut. Voi acum să-și învețe spiriul care zburase pe deasupra norilor, să umble pe drumurile din câmpie, să-și umilească propria-i ambiție până la nivelul oamenilor, al turmelor și al frunzelor moarte. Umilinta îl duse la casa de care îl depărțase mirajul prăpăstiosului turn. Ingenunchi în fața porții ca la picioarele unui altar înainte de a o deschide. Apoi intră și recunoscu peretii și acoperișul casei, ferestrele, ușile și treptele, recunoscu și copacii și cărările grădinii; dar îi se păru că o altă lumină ar fi impresurat grădina și casa. Acea de odinioară era o lumină diafană și ușoară de revărsat de zori; aceasta, sclititoare și dogoritoare părea lumina unui cuptor de topit aramă. În gazda nu-l leși într-o întâmpinare ca odinioară întinzându-i mîinile curate și cu mîinile întinzându-i pâinea și apa rece a înviorării. Arătarea nu se mai văzu: îi se păru doar că aude glasul ei schimbat prin încaperile depărtate.

Intră și văzu în lungul peretilor orânduite șiruri întregi de colivii, răsunînd de ciudate păsări răgușite: pupăze, bufnițe, cucii, ciorii, gâtle, rate, pînii: pene cât se poate de frumoase și aripi și cozi și penaje și creste, fără cântec.

Căută cu ochii neliniștiți, din dorința de a nu le găsi acolo, păsărelele sale dragi, dar le găsi. Poezia după ce presărase cu cereasca melancolie noaptea îndrăgostitorilor fericiți, după ce vestise primăvara oamenilor îngrijorați, după ce aruncase o nerodnică sămînță de bunățate, de droplăte pe lume, dumă ce-și cântase slobod propria-i betie.

se întorsese la izvorul său. Și acolo rămăsese prizonieră Casa visurilor numai era locuită de estaz. Realitatea venise spre a izgoni pe gazda știută și se așezase acolo plină de îngămfare. Privighetoarea, rândunica, șoimul, ciocărlia atârmau de pereți, cu căpsorul străpuns de un cui și cu aripile zadarnic întinse într-un simulacru de zbor.

Poetul simți că îi se strănge inima de durere. O întumecare neașteptată a ochilor îl depărta de sfîșierea de a vedea gazda cea nouă trecînd printre acele păsări mari croncănitoare, cu mersul său trufaș și cu fața semeată, mîndră și dîșnănoasă.

Leși, plecî din grădina, se lăsă pe pragul de piatră, aplecî fruntea lui înaltă, rece acum, pe genunchii și plîșne.

De ce să plîngi tu poete, dacă Extasul a dispărut, o moră în lipsa ta, de nepotivă care s'a dovedit mai tare?

De ce să plîngi tu poete, dacă visele dărnicele tale întinse oamenilor care îi au știut să le culceagă, stau închise împăiate, în locașul Realității?

De ce plîngi tu poete dacă numai găsești poezia? Nu știu oare că nu trebuia să părăsești urcusul Orgoliului pentru drumul prăpăstios și alunecos al Umilintei? Nu știu că realitatea este o pradă pentru cei tari iar nu o mardonă pentru cei aleși, în fața căreia să te rogi și s'o adori? Nu știu că trebuia să rămăi acolo sus, cu fruntea la cer și s' mori?

STEPHANE MALLARME

Aparițiune

Era mîhnită luna
Mici seralimi cu ochi îndăcmați
Și cu arcușii dilan-n mîna
Stăteau visînd în calmul florilor.

Din cînd în cînd, cu ea
Păreau și ei mai întristați,
Ș'atunci, arcușurile lor
Alunecînd pe tainice viole,
Scoleau un cântec vag,
Un plîns duhos și drag,
Ce-aluneca
Pe-azururi de corole.

Așa a fost
În binecuvîntata zi
Cînd ne-a legat în tîlta sărutare...
De-atunci,
Visarea mea chinuitoare
Mereu m'a îmbătat,
Dar tristețe parlamurî
Ce lasă'n sulute un vis culc,
Mie nu m'au lăsat
Nici un regret
Și nici o desnădejde.

În ziua-aceea rătăceau tăcut
Cu ochii înălțați pe lespede-învechite
Cînd,
La un colț de uliță, rîzînd
M'at apărî.

În pîrul tău jucau fîșii de soare,
Și'n marea de lumină
Mi se păru o clipă că zăresc
Trecînd prin tața mea, strălucitoare
O zînd,
Zîna mea, ce'n somnarii răsfățate
Plutește lin pe visurile mele,
Lășînd, — din mîni întredeschise
Să ningă peste ele,
Un alb mînușchiu de stete narumate.

GEORGE PALLADY

CHATEAUBRIAND

Memorii postume

Moartea lui Napoleon

La 3 Mai Napoleon a cerut să i se facă ungerea cu Sfîntul Mir și a fost cuminecat. Tăcerea camerei era întreruptă de suhghiturile morții amestecate cu șgomotul monoton al unei pendule; umbra a mai întîrziat puțin înainte de a se întinde pe ceasornic; soarele care o arunca se stîngea cu greu. La 4 furtuna agonii încetu: toți arborii din Longwood au fost desrădăcinați.

În sfârșit, în seara de 5, orele șase fără unsprezece minute, în mijlocul uraganului, ploii și șgomotului de valuri, Bonaparte și-a dat duhul cel mai puternic care a însufletit vreodată lutul omeneșc. Ultimile vorbe ce au fost auzite pe buzele cuceritorului fură: „Seful armatei sau capul armatei”.

Oăndurile lui mai rătăceau încă în vârtejul bălărilor. Când și-a închis ochii pentru veșnicie, sabla era la stînga lui, moartă cași el; un crucifix și o odihnea pe piept; simbolul păcii lipit pe inima lui Napoleon. I-a potolit bălăii ca o rază din cer care astîmpără valurile.

Bonaparte a dorit mai întîl să fie înmormîntat în catedrala din Ajaccio; apoi într-un edificiu al testamentului datat din 16 Aprilie 1821 își lăsa oasele mostenire Franței; cerul însă l'a servit mai bine, căci adevăratul său mauzoleu este stîncă unde a murit. Napoleon, prevîzînd opunerea guvernului englez, și-a ales în ultimul caz și S-ta Elena.

Într-o vale strîmtă, numită Sian sau Valea Muscatel, acum Valea Mormîntului, curge un râu. Servitorii chinezi ai lui Napoleon, credincioși cu lvanezul lui Camoens, aveau obiceiul să-și umple de acolo urcioarele. Două sălcii plîngătoare umbresc fîntăna; împrejur crește o lărbă fragedă, presărată cu flori numită „clampa”. Poeziile sânscrie spun: „Clampa”, cu tot parfumul și culoarea ei frumoasă.

nu e o floare căutăată, flîndcă crește numai pe morminte”.

Pe coastele stîncilor pleșușe cresc ici și colo lămăi amari, palmieri cu nucii, rășinoase și conifere care mînesc pîrul caprelor cu esențele lor.

Lui Napoleon îi plăceau sălcile fîntănei, cerea liniștea acestei văi după cum Dante dorea pacea mînăștirii din Corvo, cînd era exilat.

Drept recunoștință pentru liniștea trecătoare pe care a gustat-o acolo în ultimele zile ale vieții, a dorit această vale ca adăpost al odihnei sale veșnice. Când vorbea de acest izvor zicea: „Dacă m'ar ajuta Dumnezeu să mă însănătoșez așa ridica un monument în locul de unde țîșnește”. Monumentul a fost chiar mormîntul lui.

Pe timpul lui Plutarch, într'un loc sfînt al nimfelor, pe malurile Strimonului, se mai vedea încă o piatră pe care se zuse Alexandru cel Mare.

Napoleon cu cizme, cu pînteci, îmbrăcat în uniformă de colonel de gardă, decorat cu legiunea de onoare, a fost așezat mort în culcusul lui de metal. Sufletul, după ce-i părăsise corpul lăsase pe figura lui, care nu se înspăimîntase niciodată, o măreție împietrită. Dulgherii și tîmplarii au întepenit și au închis pe Bonaparte într'un împătrit cosciug de acaju, de piomb, iar de acaju și în sfârșit unul de tablă.

Mantaua, pe care o purtase odinioară la marea înmormîntare dela Marengo, l'a acoperit cosciugul ca o purpură regală.

Inhumarea avu loc la 28 Mai. Timpul era frumos. Patru cai, condusi de lachei, trăgeau dricul; 24 de grenadierii englezi, fără arme, mergeau împrejur, apoi venea calul lui Napoleon.

Garnizoana insulei era înșirată pe marginea drumului. Cortegiul era urmat de regimentul 20 infanterie, soldații din marină, voluntarii din S-ta Elena și artileria regăia cu 15 tunuri care încheia coloana. Cete de muzicanți, așezați din loc în loc, pe stînci își răspundeau unul altora prin melodii triste. La o strămoțoare, dricul se opri. 24 de grenadierii fără arme, ridicară cosciugul și avură onoarea să-l poarte pe umerii lor până la groapă. Trei salve de artilerie au salutat rămășițele lui Napoleon, cînd au fost scoborîte în mormînt. Iot șgomotul, ce se făcea pe pământ, nu p'cea pătrunde însă nici de o șchioapă înăuntru.

Pe cosciugul lui s'a scoborit o piatră, care trebuia întru-bunătățea la o clădire nouă, ca un capac peste ultima închisoare. Prețul a recitat psalmul 87: „Am fost sărac și am muncit în tinerețe; m'am îmbogățit și am sărăcit... m'a lovit mânia ta”.

Vaporul trăgea salve la fiecare minut. Această armone de rășboui, pierdută în nemărginirea oceanului, răspundea prohodului de înmormîntare. Împăratul îngropat de învingătorii săi dela Waterloo, auzise ultima lovitură de tun în acea bălăie; acum însă nu mai a auzit ultima detunătură prin care Anglia turbura și cîntea șomnul lui la S-ta Elena. Fiecare s'a retras apoi, țînînd în mîna o ramură de salcie, ca la Florii...

Bonaparte n'a murit sub privirea Franței, el s'a pierdut în nemărginilele orizontului ale cliimei calde. Doarme ca un pustnic sau ca un calic într'o vale, la capătul unei poteci pustii. Adăncul tăcerii care îl apasă e tot atât de nemărginit ca și pompa ce l'a înconjurat în viață.

(Traducere de G. MARINESCU)

DIN LITERATURA SANSCRITA

Maimuța și pana de lemn

(Hitopadeșă 2, 2.)

În țînutul Magadha, în apropierea unui tufiș sacru, un gramatic numit Șubhadatta începu să construiască un templu. Un dulgher călăuse cu fierăstrăul un arbore și-l crăpase în două bucăți între care o pană.

O turmă numeroasă de maimuțe, care locuiau în pădurea aceea, veni acolo ca să se joace. Una din ele, mînată de bățul sorșii, se apucă cu amîndouă mîinile tocmai de pana aceea, intrînd cu corpul în despicătura copacului. Împinsă de neastîmpărul înăscut al maimuțelor, soace cu multă trîdă pană; îndată arborele se împreună strivind și omorînd maimuța. De aceea zic eu:

Omul care dorește să se ocupe
De lucrurile la care nu se pricepe,
Acela își urzește singur pierrea,
Ca maimuța care-a soos pana.

Leul, șoarecele și pisica

(Hitopadeșă 2, 4)

În țînutul dinspre miază noapte pe muntele Șubhadatta, trăia cîndva un leu numit Mahavikrama. Pe cînd acesta dormea odată într'o peșteră a muntelui, un șoarece îl roase coama. Trezindu-se leul și văzîndu-și coama mîncată, se supără grozav, și băgînd apoi de seamă că șoarecele intrase într'o gaură de unde nu-l putea scoate, se gîndi:

— Ce e de făcut? Se zice că:

De geaba și-ai pune puterea
Ca să răpi un dușman mititel
Ca să-l poți nimici e nevoie
Să-ți opui un dușman pe potrivă lui.

Zicîndu-și astfel, se duse într'un sat, de unde ademini o pisică numită Dadhikarna, dîndu-i carne de mîncare; o duse apoi în peștera lui. De frica ei, șoarecele nu mai ieși. Astfel leul putea să doarmă în voie, fără să se mai trezească cu coama roasă. Cum auzea țîutul șoarecelui, înviora pisica, dîndu-i carne să mînce. Însfîrșit șoarecele, ne mai putînd de foame, ieși din gaură, dar numaidecît pisica îl prinse și-l mîncă.

Deoarece de aici înainte leul nu mai auzi niciodată țîutul șoarecelui, nu mai avu nevoie de pisică și deci nu se mai îngrijii să-i dea de mîncare. De acela zic:

Nici o dată servitorul
Să nu scape de grijă pe stîpîn
Căci ori și cine face-asa,
Păjește ca pisica Dadhikarna.

Trad. de AL. GRAUR

Din animale, oameni și zei

de FERDINAND OSSENDOWSKY

CARTEA MINUNILOR

Prințul Djam Bolon ceru unui Maramba¹⁾ să ne arate biblioteca lui Buddha. E o sală mare, ocupată de vreo douăzeci de scribi, cari pregătesc niște lucrări despre minunile tuturor Buddha-ilor în viață, începînd cu Undur Gherghen și sfîrșind cu acel ai Gheghenilor și a Hutuctulor²⁾ din diferitele mînăștiri lamaiste, cuprînzînd toate tempurile și toate școlile Bandșilor. Un Maramba ne cetî două rezumate:

„Prea fericitul Bogdo Gherghen suflă pe o ogîndă. Numaidecît, apără, ca printr'o ceață străvezie, o vale în care mil și mii de ostași se combatuea reciproc.

Buddha cel înțelept, iubit de zei, aprinse mir și tîmăe, implorînd pe zei, să-i destăinuască urșia prinților. În fumul albăstriu, toți văzură o temniță întunecoasă și trupurile palide, schinguite ale prinților morți”.

O carte specială, reproducă în mii de exemplare, vorbea despre minunile actualului Buddha în viață. Prințul Djam Bolon îmi făcu parte și de unele fragmente din acest volum

„Există o antică statuie în lemn, înfățișînd pe Buddha cu ochii deschiși. A fost adusă din Indii și Bogdo Gherghen, o așeză pe altar și începu să se roage. Intorcîndu-se din locașul sfînt, porunci să i se acucă statuia. Toți fură cuprinși de mirare, căci ochii zeului erau închisi și sub pleoape curgeau lacrimi șiroaie. Pe trup se iviră coșuri verzi iar Bogdo zise: Nenoroșirea și bucuria mă pîndesc deopotrivă; voiașii orb, dar Mongolia își va redobîndi libertatea”.

Proorocirea se împlini întocmai. Altă dată, într'o zi, cînd Buddha era foarte neliniștit, porunci să i se aducă un vas plin cu apă, pe care-l așeză în dreptul altarului. Chemă lamai³⁾ și începu să se roage. Deodată luminările și făclile se aprinseră în mod spontan și apa din vas căpătă un luciu irizant.

Prințul îmi povesti apoi felul, cum Bogdo Khan-ul prezicea viitorul. Se folosește de sânge proaspăt, pe suprafața căruia apar fel de fel de sîvoie și chipuri, apoi mai ghicește destinul și cu ajutorul intestinelor de miel și capre, în care cîtește soarta și gîndurile prinților; pe anume pietre și oase vede zăgrăvile semne, care-l fac să cunoască viitorul tuturor muritorilor, pe cînd observarea stelelor și a dieritelor poziții ce ocupau îl învătă să prepare amulete împotriva gloanțelor cușige și a bolilor.

Bogdo Khanii din vechime, îmi spus maramba, nu știu să prezică viitorul decît din piatra neagră. Pe suprafața pietrei se iveau inscripții tibetane, pe care Bogdo le citea, așînd cu acest chip urșita întregii națiuni.

Cînd Maramba îmi vorbi de piatra neagră, pe care apărereu legendele tibetane, îmi adusei aminte, că faptul era cu puțință. În regiunea sud-estică din Urianhai, în Ulan Taiga, ajunsesem într'un loc, unde ardezia neagră era în stare de descompunere. Toate bucățile erau acoperite cu un fel de licheu alb, ce alcătua niște desenuri foarte complicate, asemănătoare cu dantele de Veneția sau cu un scris tainic, în forme de rune. Cînd plăcile erau umede, aceste desenuri dispăreau; uscîndu-se, ele se făceau din nou vizibile.

Nimeni n'are dreptul și nici îndrăzneala să ceară lui Buddha să-i destăinuască viitorul. El nu face profeții, decît cînd se simte inspirat sau cînd un delegat special vine la el, cu o solie din partea lui Dalai-Lama sau a lui Tashi Lama. Cînd țarul Alexandru i căzu sub înțiruirea baroanței de Krudener și a misticismului său, trimise o slugă credincioasă la Buddha Atoștîntorului, spre a-l cerceta, care-l va fi urșita. Bogdo-Khanul acelei epoci, un bălat tînar de tot, cetî destinul țarului pe piatra neagră și-i prezise că țarul alb, va sfârși prin a cutreera în chip mizerabil, mări și țări, necunoscut de nimeni, persecutat de toți. Astăzi credința poporului rus e, că Alexandru I, la sfârșitul vieții, a pribegit prin Rusia și Siberia sub pseudonimul de Fedor Ruskici, venind în ajutorul prizonierilor, a cerșetorilor și a tuturor suferinzilor, urmăriți și deseori arestat de poliție, și că a murit la Tomsk, în Siberia, unde a fost păstrată casa, în care și petrecu ultimele zile, și unde mormîntul lui a devenit un locaș sfînt de pelerinaje și minuni. Vechea dinastie a Romanoffilor purta un deosebit interes biografiei lui Fedor Kusnici, și acest interes mai întărește încă crezul poporului, că era în realitate țarul Alexandru I, care și împusese de bună voie această pedepșă austeră.

Traducere de E. MARGHITA

- 1) Doctor în teologie.
- 2) Cel mai înalt grad la călugări lamaiști.
- 3) Profeți.

BIBLIOTECA „DIMINEAȚA”

- No. 1. — M. Sadoveanu. Războiul Balcanic
- No. 2. — I. Agărbiceanu. Diavolul
- No. 3. — P. I. Jovan. Spitalul (traducere de Victor Ion Pope)
- No. 4. — Gérard de Nerval. Mîna vrăjîită (traducere de Eug. Bourașanu)
- No. 5. — Oscar Wilde. Crima Lordului Arthur Savile (traducere de Victor Ion Pope)
- No. 6. — A. de Herz. Șeful Gării
- No. 7. — Glib Uspenski. Lăcustele (traducere de M. Sevastov)
- No. 8. — Gala Galaction. Toamnă de odinioară
- No. 9. — Edgar Poe. Fantezii humoristice
- No. 10. — Remy de Gourmont. Secretul lui Don Juan (traducere de M. Carp)
- No. 11. — Gh. Brăncuș. Nuvele
- No. 12. — Gala Galaction. Viața lui Eminescu
- No. 13. — H. de Balzac. Adio (traducere de Al. G. Gabrielescu)
- No. 14. — Alibi Samatin. Xanthis sau vitrina sentimentală. (traducere de M. Carp)
- No. 15. — H. Sanhlevica. La Montmarancy
- No. 16. — Blasco Ibañez. Îmormîntul răscosului
- No. 17. — Anatole France. Domnișoara Roxana (traducere de N. Davidescu)
- No. 18. — Anton Bacalbașa. Viața în armată
- No. 19. — Ștefan Păulea. Poeme
- No. 20. — Boiana Niemițova. Zina speler
- No. 21. — Ion Dîngoroz. Surpriză
- No. 22. — Sandu Teodorescu. Povestile lui Minu Ion
- No. 23. — Jack London. Omul cu obrazul în stat.
- No. 24. — I. Ciocărian. Fîmănzîli
- No. 25. — Eug. Bourașanu. Lupul.